

© Michael Lionstar

Kent Haruf (1943-2014) va néixer a Colorado, als Estats Units, lloc on ha situat totes les seves ficcions literàries. Llicenciat en arts i literatura per la Universitat de Wesleyan, Nebraska, va rebre els guardons que concedeixen la Fundació Whiting i l'Associació de Llibreters Mountains & Plains, el premi Wallace Stegner i el John Dos Passos de literatura, així com una menció de la Fundació PEN/Hemingway i les distincions que atorguen *Los Angeles Times* i *The New Yorker*. També va ser finalista del National Book Award. *Capvespre* és el segon volum de la *Trilogia de Holt*, amb la qual va aconseguir el reconeixement unànime dels lectors i la crítica literària, i que s'inicia amb *Cançó de la plana* (Periscopi, 2017). En les seves obres explora, amb una prosa plàcida i senzilla, les emocions i les relacions humanes d'una petita comunitat rural. Haruf va morir el novembre del 2014, just després d'acabar *Nosaltres en la nit* (Angle Editorial, 2017).

Marta Pera Cucurell va néixer a Mataró i es dedica professionalment a la traducció literària i audiovisual. Ha traduït documentals, sèries i pel·lícules per a la televisió i el cinema, i més d'una vuitantena d'obres de narrativa.

Llicenciada en filologia anglogermànica, ha traduït de l'anglès al català, entre altres autors, Henry James, Joseph Conrad, William Faulkner, Vladimir Nabokov, Virginia Woolf, Katherine Mansfield, Doris Lessing, Margaret Atwood, Percy Bysshe Shelley, Wilkie Collins, Martin Amis, John le Carré, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis, Harold Pinter, Salman Rushdie, Tom Sharpe, Orhan Pamuk, John Irving, John Berger, Karen Russell. Entre les traduccions de l'alemany al català hi ha obres de Peter Handke, Robert Musil, Ernst Jünger, Leo Perutz, Franz Kafka.

Ha rebut el Premi Jordi Domènech de Traducció de Poesia 2014 per l'obra *Mestre de disfresses* de Charles Simic i el premi Recvll de poesia 2018 per l'obra *La quinta essència de la pols*.

La podeu trobar al blog *Entre dos clars*.

Michiko Kakutani, *The New York Times* – «*Capvespre* té l'atractiu de la música, els ritmes folklòrics d'una balada americana i l'encantadora i mesurada elegància d'un salm antic.»

The Denver Post – «Una destil·lació clara de la destresa de l'escriptor. *Capvespre* és un llibre que t'atrapa el cor des de la primera pàgina, que t'impedeix deixar-lo anar fins al darrer moment.»

The New Yorker – «Emotiu i compassiu. Cada trama de Holt projecta una ombra llarga, i l'essència de la història de Haruf és allò que succeeix quan aquelles ombres es toquen.»

Newsday – «Haruf escriu amb tanta admiració sobre els misteris de la vida, amb tanta comprensió per la fragilitat humana, que sembla haver sorgit d'un altre temps, d'un lloc millor.»

The Plain Dealer – «Magistral. Una novel·la plena i satisfactòria que fins i tot podria ser emocionalment més poderosa que la seva predecessora. Haruf recompensa la voluntat del lector d'explorar la vida quotidiana amb l'ocasional esclat d'un drama commovedor, o amb una escena de descobriment romàntic, discret i pintoresc, que resulta suficient per debilitar les conviccions més arrelades de qualsevol cínic.»

Chicago Sun-Times – «L'estil lacònic de Haruf —amb substantius potents i rectes, verbs nets i afilats com el filferro d'espines— crea un efecte ricament simfònic. Creant un lloc on les persones es troben lligades les unes a les altres tant per la història i l'emoció com per l'espai, l'obra de Haruf rivalitza amb el Mississipí de Faulkner, l'Oest Mitjà de Sherwood Anderson i el nord de Califòrnia de Wallace Stegner.»

The Kansas City Star – «*Capvespre* és un llibre valent i admirable. Un cop més Haruf ens deixa a l'expectativa de què farà després, esperant el que vindrà.»

Christopher Tilghman, *The Washington Post* – «Un llibre càlid en un món massa sever, escrit amb un impuls sincer, personatges de carn i ossos, i moments puntuals de veritable elegància.»

Jennifer Reese, *Entertainment Weekly* – «La prosa de Haruf en la seva millor expressió.»

Mark Doty, *O, The Oprah Magazine* – «Impressionant. L'aire fred i sec de les altes planes de Colorado semblen intensificar-se amb la llum que Kent Haruf irradia a cada paraula d'aquesta obra mestra. Un llibre sobre la llar, sobre l'esperança com a patiment i com a premi, com l'atrevida i entusiasta prosa de Haruf.»

Publishers Weekly – «Els lectors trobaran que allò que va fer que *Cançó de la plana* fos un èxit —la seva humanitat, la seva elegància i la seva commovedora i sentida història— torna a brillar a *Capvespre*.»

Juan Marín, *El País* – «Perpetua el valor de les coses fonamentals. Una Amèrica que potser només poden recuperar els escriptors.»

De *Cançó de la plana* n'han dit:

Montse Camps, *Catalunya Ràdio* – «Una joia.»

Irene Tortós-Sala, *Llibreria L'Altell* – «Una història tant deliciosa com inoblidable.»

Fe Fernández Villaret, *L'Espolsada Llibres* – «Un cop a dins de Holt i els seus habitants no n'hauria volgut marxar mai. Fa important la vida de les persones anònimes, sense grans gestes, i en canvi aquestes esdevenen inoblidables.»

Jordi Costa, *Llibreria Strogoff* – «L'emoció t'entra d'una manera crua i directa. Una novel·la de textures i de colors.»

Henar Morera, *Anoia Diari* – «Un espai d'on no voldrem marxar, per la profunditat d'aquest teixit emocional i per la senzillesa d'uns habitants que commouen sense tòpics barats ni sentimentalisme, sempre amb una franquesa que es resisteix a abandonar l'esperança.»

La Guia de Reus – «*Cançó de la plana* és una reivindicació del valor de les petites coses, que tan present hauríem de tenir per ser una mica més persones.»

Ramona Pérez, *Ara Balears* – «*Cançó de la plana* és una lectura que ens porta a un plaer profund i també a la certesa que la bondat infinita existeix, que no tots som al món per fer nosa i generar caos, que hi ha un contrapès que ens omple d'esperança. Una vegada més, una recomanació sense reserves.»

L'illa deserta – «L'atracció és tal que és pràcticament impossible deixar anar el llibre. *Cançó de la plana* és un llibre de lectura tranquil·la que fa molt fàcil imaginar-se el paisatge que s'hi descriu: un poblet en la immensitat de Colorado. Un molt bon llibre, d'absoluta harmonia.»

Capvespre

Kent Haruf

Capvespre

Traducció de l'anglès de Marta Pera Cucurell

ANTÍPODA, 28

EDICIONS
DEL PERISCOPI

Títol original: *Eventide*

© Kent Haruf, 2004

Primera edició: maig del 2018

© de la traducció: Marta Pera Cucurell, 2018

© de la fotografia de l'autor: Michael Lionstar

© de la fotografia de la coberta: Nick Fox / AdobeStock, 2018

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SL, 2018

Publicat per Edicions del Periscopi SL

info@periscopi.cat

Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

Twitter: twitter.com/Ed_Periscopi

Impressió:

Romanyà Valls

Sant Joan Baptista, 35

08789 - La Torre de Claramunt

Barcelona

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel i Marta Rubirola

Maquetació i disseny interior: Tono Cristòfol

Correcció: Miquel Saumell Santaegènia, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció i coberta: Tono Cristòfol

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de vuitanta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro en cos 12.

Dipòsit legal: B. 10446-2018

ISBN: 978-84-17339-08-1

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Aquesta novel·la forma part de la sèrie de llibres que Kent Haruf va situar a Holt, el petit poble fictici de les extenses planes de Colorado, i que es van publicar durant el període 1999-2013. Tres obres literàries on els paisatges i els seus protagonistes, coneguts i nous, són tan vívids com reals.

Per a la Cathy
I en memòria del meu nebot Mark Kelley Haruf

Quedeu-vos amb mi: el capvespre avança;
guieu-me, Senyor, la foscor s'atansa.
Si l'ajut fallà, si el consol fugí,
Socors dels desvalguts, resteu amb mi.

Henry F. Lyte

Capvespre: crepuscle vespertí, part de la tarda quan el sol ja s'ha post.

PRIMERA PART

1

Van tornar de la cort dels cavalls en la llum esbiaixada de la matinada. Els germans McPheron, en Harold i en Raymond. Dos vells anant cap a una casa vella a finals d'estiu. Van travessar el camí d'entrada de grava, pel costat de la camioneta i del cotxe aparcats vora la tanca de filat i van passar, un després de l'altre, pel barri. Al porxo es van escurar les botes fregant-les amb la fulla de la serra enfonsada a la sorra; la terra del voltant era atapeïda i lluent per l'ús, i estava barrejada amb fems del pati de la cort; van enfil·lar els esglaons de fusta fins al porxo amb mosquiteres i van entrar a la cuina, on hi havia la Victoria Roubideaux, de dinou anys, asseguda a la taula de fusta de pi donant farinetes a la seva filleta.

A la cuina es van treure el barret, el van penjar als ganxos d'un tauló de la vora de la porta i van començar, alhora, a rentar-se a la pica. Sota el front blanc, tenien la cara vermella i encetada per la intempèrie; els cabells eren hirsuts, d'un gris de ferro, al voltant del cap rodó, i encarcerats com una crinera de cavall arranada. Quan es van haver rentat a

la pica es van eixugar, un després de l'altre, amb el drap de cuina, però quan van començar a omplir-se el plat amb el menjar que hi havia als fogons, la noia els va fer seure.

No cal que ens serveixis tu, va dir en Raymond.

Ho vull fer, va dir ella. Demà ja no hi seré.

Es va aixecar amb la criatura al maluc; va portar a taula dues tasses de cafè, dos bols de farinetes i una plata de torrades amb mantega, i es va tornar a asseure.

En Harold es mirava les seves farinetes. Em pensava que aquesta vegada ens donaria almenys un bistec i ous, va dir. Per celebrar l'ocasió. Però no senyor. Només aquestes pastetes escalfades. Que tenen el mateix gust que un full de diari moll. D'ahir.

Quan ja no hi sigui podreu menjar el que vulgueu. Igualment ho fareu.

Sí senyora, segurament. Llavors la va mirar. Però no tinc pressa perquè te'n vagis. Només et volia fer una mica la punyeta.

Ja ho sé. Ella li va somriure. Se li veien les dents molt blanques en la cara morena, i els cabells negres eren espessos i brillants, tallats just per sota de les espatlles. Gairebé ja estic a punt, va dir. Dono el menjar a la Katie, la vesteixo i ja podem sortir.

Deixa-me-la aguantar, va dir en Raymond. Ja està, de dinar?

No, va dir la noia. Però potser amb tu menjarà. Amb mi, no para de girar el cap.

En Raymond es va posar dret, va donar la volta a la taula, va agafar la nena a coll, va tornar al seu lloc, se la va asseure a la falda, va empolverar les farinetes amb sucre, hi va abocar llet de la gerra que hi havia a la taula i va comen-

çar a menjar, amb la nena de cabells negres i galtes rodones mirant-lo com si la fascinés el que feia l'home. La tenia a la falda d'una manera relaxada, còmoda, envoltant-la amb el braç; en va agafar una culleradeta, la va bufar i l'hi va oferir. Ella se la va empassar. Ell va continuar menjant. Després va bufar una altra cullerada i l'hi va donar. En Harold va omplir un got de llet i la nena es va abocar sobre la taula i en va beure una bona estona, agafant el got amb totes dues mans, fins que es va haver d'aturar per agafar aire.

Com m'ho faré, a Fort Collins, quan no vulgui menjar?, va dir la Victoria.

Avisa'ns, va dir en Harold. Al cap de dos minuts ens tindràs allà, a veure què fa aquesta nena. Oi que sí, Katie?

La nena se'l mirava des de l'altra banda de la taula, sense parpellejar. Tenia els ulls tan negres com els de la seva mare, com botons o groselles negres. Sense dir res, va agafar la mà callosa d'en Raymond i la va portar cap al bol de cereals. Quan ell va aixecar la cullera, la nena va empènyer la mà cap a la boca d'en Raymond. Ah, va dir ell. Molt bé. La va bufar a poc a poc, inflant les galtes, tirant la cara vermella endavant i endarrere, i finalment ella la va tornar a acceptar.

Quan van estar, la Victoria es va emportar la nena al bany, que donava al menjador, per rentar-li la cara i després se la va emportar a l'habitació per canviar-li la roba. Els germans McPheron van pujar a les seves respectives habitacions i es van posar la roba de mudar: pantalons foscos i camisa clara d'estil country amb botons de pressió de nacre i el barret Bailey blanc fet a mà. Un cop a baix van portar les maletes de la Victoria fins al cotxe i les van col·locar al maleter. El seient de darrere ja era ple de caixes amb la roba de la nena, flassades, llençols i joguets, i un seient de

cotxe de criatura enconxat. Darrere del cotxe hi havia la camioneta, i a la caixa, a més de la roda de recanvi, el gat, mitja dotzena de bidons d'oli buits, unes quantes espigues seques de fenc i un tros de filferro espinós rovellat, hi havia la trona, el lletet de baranes de la nena i el matalàs embolicat amb una funda nova, tot plegat lligat amb cordill carbassa.

Van tornar a casa i en van sortir amb la Victoria i la nena. Al porxo la Victoria es va aturar un moment; tenia els ulls negres negats de llàgrimes imprevistes.

Què et passa?, va dir en Harold. Algun problema?

La noia va fer que no amb el cap.

Ja saps que pots tornar quan vulguis. T'estarem esperant. Amb candeletes. Aviam si et queda ben clar.

No és això, va dir ella.

És perquè tens por?, va preguntar en Raymond.

És que us trobaré a faltar, va dir ella. No me n'havia anat mai, no pas com ara. D'aquella vegada amb en Dwayne ni me'n recordo, ni ganes. Es va passar la nena a l'altre braç i es va eixugar els ulls. És que us trobaré a faltar, vet aquí.

Truca'ns, si et fa falta re, va dir en Harold. Sempre ens hi trobaràs.

Igualment us trobaré a faltar.

Ja, va dir en Raymond. Del porxo estant va mirar cap a la cort dels cavalls i les pastures terroses de més enllà. Les dunes blaves en la llunyania, baixes en l'horitzó, el cel tan clar i tan buit, l'aire tan sec. Nosaltres també et trobarem a faltar, va dir. Serem com dos cavalls de càrrega vells i exhaustos, quan no hi siguis. Deambulant sols d'un cantó a l'altre, mirant contínuament per sobre de la tanca. Es va girar per estudiar-li la cara. Una cara que ja li era familiar i estimada, després de viure tots tres i la nena enmig d'aquell

camp obert, en aquella mateixa casa vella batuda per les inclemències del temps. Però vinga, va dir. Val més que engeguem aquesta carraca, si hem de marxar.

En Raymond conduïa el cotxe amb la Victoria asseguda al seu costat, de manera que arribava a darrere si la Katie, en el seient enconxat, necessitava res. En Harold els seguia amb la camioneta, primer pel camí de sorra, després per la carretera comarcal de grava, cap a l'oest, fins que van arribar a la carretera asfaltada de dos carrils, i la van enfilar en direcció nord, cap a Holt. A les dues bandes de la carretera principal el paisatge era pla, sense arbres, de terreny sorrenc, amb el rostoll de blat en els camps plans encara d'un to intens i lluent des que l'havien segat pel juliol. Més enllà del regueró de la cuneta el blat de moro irrigat feia vuit peus d'alçària, ben dret, verd fosc, espès. Les sitges de gra es veïen altes i blanques, en la llunyania, al poble, a la vora de la via del tren. Feia un dia clar i càlid, amb el vent calent que venia del sud.

Un cop a Holt van tornar per la carretera interestatal 34 i es van aturar al Gas and Go, on el carrer principal s'encreuava amb la carretera. Els McPheron van baixar dels vehicles i es van plantar als assortidors per omplir de gasolina tots dos cotxes mentre la Victoria anava a comprar una tassa de cafè per a cada un, una Coca-Cola per a ella i un suc per a la nena. Davant seu, fent cua a la caixa, hi havia un home gros de cabells negres i la seva dona, amb una nena i un nen petit. Els havia vist caminant a totes hores pels carrers de Holt i n'havia sentit rumors. Va pensar que si no fos pels McPheron potser ella estaria igual. Mentre els observava, la nena va anar cap a la part de davant de la

botiga, va agafar una revista de l'expositor de l'aparador de vidre gruixut i la va fullejar d'esquena a la gent que feia cua al taulell, com si no tingués res a veure amb ningú de la cua. Però quan l'home va haver pagat un paquet de galetes de formatge i quatre llaunes de refresc amb cupons per a menjar, la nena va tornar la revista al seu lloc i va seguir la família al carrer.

Quan la Victoria va sortir, l'home i la dona eren a l'aparcament asfaltat decidint alguna cosa. La nena i el germà petit no es veien, i quan es va girar els va descobrir a la cantonada, junts al peu del semàfor, mirant Main Street enllà, en direcció al centre del poble, i va anar cap als cotxes, on en Raymond i en Harold l'esperaven.

Era poc després del migdia quan van enfilat el ramal que sortia de la interestatal per entrar a la perifèria de Fort Collins. A l'oest, els serrats s'alçaven formant una línia blava irregular enfosquida pel boirum groc que arribava del sud, de Denver. Sobre una de les muntanyes s'havia format una A de roca emblanquinada, un recordatori de quan els equips de la universitat es deien els Aggies. Van agafar Prospect Road i van tombar a College Avenue; el campus era a l'esquerra, amb edificis de maó, el gimnàs vell, les extensions de gespa verda i llisa, i van recórrer el carrer sota els pollancre i els avets alts i blaus fins que van girar a Mulberry i van tornar a girar i van arribar al bloc de pisos una mica apartat del carrer on ara viurien la noia i la seva filla.

Van aparcar el cotxe i la camioneta al pati de darrere l'edifici, i la Victoria hi va entrar amb la nena per parlar amb el conserge dels apartaments. Va resultar que la conserge era una estudiant no gaire diferent d'ella mateixa, només una

mica més gran: feia l'últim curs, portava samarreta i texans i els cabells rossos genialment aguantats amb laca sobre el cap. Va sortir al vestíbul per presentar-se i de seguida li va començar a explicar que es volia especialitzar en educació primària i que aquell semestre feia pràctiques de magisteri en un poblet a l'est de Fort Collins, sense parar de parlar mentre acompanyava la Victoria a l'apartament del segon pis. Va obrir la porta i li va donar la clau, i una altra clau per a la porta del carrer; llavors va callar de cop i va mirar la Katie. Me la deixes agafar?

Val més que no, va dir la Victoria. No es fa amb tothom.

Els McPheron van pujar les maletes i les caixes del cotxe i les van deixar a la petita habitació. Van mirar al seu voltant i van anar a buscar el llit de baranes i la trona.

De la porta estant, la conserge va mirar la Victoria. Són els teus avis, aquests?

No.

Qui són? Oncles?

No.

I el pare de la nena? Vindrà, també?

La Victoria la va mirar. Sempre fas tantes preguntes?

Només volia ser amable. No vull pas tafanejar ni ser mal educada.

No són parents meus, va dir la Victoria. Em van salvar la vida fa dos anys, en un moment que jo estava desesperada. Per això han vingut.

Són capellans, doncs.

No. No són capellans. Però em van salvar. No sé pas què hauria fet, sense ells. I pobre del que en digui mal.

A mi també em van salvar, va dir la noia. En dono les gràcies a Jesús cada dia de la meva vida.

No volia dir això, va respondre la Victoria. No parlava pas d'això.

Els germans McPheron es van quedar amb la Victoria Rou-bideaux i la nena tota la tarda, per ajudar-la a col·locar les coses a les habitacions; al vespre les van portar a sopar. Després van tornar al piset de lloguer. Quan van haver aparcat al pati de darrere l'edifici es van quedar plantats a la vorera, en la nit freda, per dir-los adeu. La noia tornava a plorar una mica. Es va posar de puntetes per fer un petó a la galta encetada per la intempèrie de cada un dels dos vells, els va abraçar i els va donar les gràcies per tot el que havien fet per ella i per la seva filla; ells, cada un al seu torn, la van abraçar i li van picar fluixet, maldestres, l'esquena. Van fer un petó a la nena. Després es van tornar a redreçar, incòmodes; no es veien capaços de continuar mirant la noia ni la nena, ni se'ls acudia res més a fer que marxar.

Sobretot, truca'ns, va dir en Raymond.

Trucaré cada setmana.

Molt bé, va dir en Harold. Volem saber com et va.

Van tornar a casa amb la camioneta. En direcció est, allunyant-se de les muntanyes i de la ciutat, cap a les planes altes silencioses, esteses ben rases en la foscor sota una miriada d'estrelles brillants, indiferents. Era tard quan van enfilel el camí d'entrada i es van aturar davant de la casa. Amb prou feines havien parlat, durant dues hores. El llum del pati penjat al pal del costat del garatge s'havia encès durant la seva absència i projectava ombres d'un morat fosc més enllà del garatge i dels annexos i més enllà dels tres oms renocs de la banda de dins de la tanca de filat que encerclava la casa grisa de taulons cavalcats.

A la cuina en Raymond va omplir de llet un pot que hi havia als fogons, la va escalfar i va baixar una capsa de galetes de l'armari. Es van asseure a taula, sota el llum del sostre, i es van beure la llet calenta sense dir res. Hi havia silenci, a la casa. Ni tan sols se sentia el vent de fora.

Em sembla que me'n vaig al llit, va dir en Harold. No hi faig re, aquí baix. Va anar al menjador, va entrar al bany i en va sortir. Veig que et penses passar la nit aquí assegut.

Pujaré d'aquí una estona, va dir en Raymond.

Molt bé, va dir en Harold. Tu mateix. Va mirar al seu voltant. Les parets de la cuina, els vells fogons i el forn esmaltats, i més enllà de la porta, el menjador, on entrava la llum del fanal del pati per les finestres sense cortines i queia sobre la taula de noguera. Ja sembla més buida, oi?

Buida de collons, va dir en Raymond.

Què deu fer, ara? Vols dir que està bé?

Ja deu dormir. Tant de bo ella i la nena ja dormin. Val més que ja dormin.

Sí, i tant. En Harold es va encorbar per mirar per la finestra de la cuina forçant la vista, cap al nord, i es va tornar a posar dret. Pujo a dalt, va dir. No se m'acut res més per fer.

Jo pujaré aviat. Em vull estar aquí una estona.

No t'adormis a la taula. Demà te'n penediràs.

Ja ho sé. No m'adormiré. Vinga, puja. No trigaré.

En Harold va fer per sortir de la cuina, però es va aturar a la porta i es va tornar a girar. Et sembla que és prou calent, aquell piset? Fa estona que ho rumio. No me'n recordo gens, de quina temperatura hi feia, al pis que ha llogat.

A mi m'ha semblat prou calent. Quan hi hem anat s'hi estava bé. Si no, ens hi hauríem fixat.

Trobes que potser hi feia massa calor?

No, no ho crec. També ens hi hauríem fixat. Si n'hi fes massa.

Me'n vaig al llit. Hi ha massa silenci, aquí, recoi, ves què et dic.

Pujaré aviat, va dir en Raymond.

Aquest llibre s'ha acabat d'imprimir als tallers de Romanyà Valls el mes de maig del 2018.

Capvespre ha estat possible gràcies a la feina de l'escriptor Kent Haruf, la traductora Marta Pera Cucurell, els correctors Miquel Saumell Santaeugènia, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo, el dissenyador i maquetista Tono Cristòfol, la cap de premsa Núria Alemany, els fotògrafs Michael Lionstar i Nick Fox, els editors Aniol Rafel i Marta Rubirola, l'estudiant en pràctiques Aina Oliver, els treballadors de la distribuïdora UDL i els de la impremta Romanyà Valls.

A Edicions del Periscopi apostem per la bona literatura en català i creiem que aquesta mereix arribar al major nombre possible de persones. És per això que, si el llibre us ha agradat i considereu, com nosaltres, que el talent, l'originalitat, l'esforç, la il·lusió i la professionalitat mereixen ser recompensats, us animem a tenir present *Capvespre* quan feu alguna recomanació literària.

EDICIONS DEL PERISCOPI

www.periscopi.cat